

ข่าวเตือนภัยศัตรูพืช เดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ “บัวมะละกอ”

ศัตรูพืช บัวมะละกอ (Cecidomyiidae)

พืชที่เกิดผลกระทบ มะละกอ

รูปร่างลักษณะ ตัวเต็มวัยเป็นแมลงวันขนาดเล็กคล้ายยุง ยาวประมาณ ๑ - ๒ มิลลิเมตร มีปีกบาง ๑ คู่ปลายสุดของส่วนท้องมีอวัยวะวางไข่เป็นท่อเรียวยาว ตัวหนอนที่ฟักออกมามีสีขาวใสไม่มีขา

ลักษณะการทำลาย ตัวหนอนจะกัดกินกลีบดอกด้านใน ทำให้ดอกชะงักการเจริญเติบโตหลุดร่วง และไม่ติดผล ผลอ่อนหลุดร่วง หรือถ้าติดผลจะทำให้เกิดแผลบริเวณผล ทำให้คุณภาพและปริมาณของผลผลิตลดลง

เกษตรกรสามารถป้องกันการเกิดบัวมะละกอ ดังนี้

- ✓ หมั่นสำรวจแปลงและสังเกตอาการดอกเหี่ยว หรือผลที่มีรอยแผล
 - ✓ เด็ดดอกหรือผลที่มีอาการมาทำลาย
 - ✓ หากพบมีการระบาดรุนแรง ควรพ่นด้วยสารกำจัดแมลงที่แนะนำให้ใช้กับบัวกล้วยไม้ ได้แก่
 - ไทอะมีโทกแซม ๑๔.๑% ZC อัตรา ๓๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร หรือ แลมบ์ดา-ไซฮาโลทริน ๑๐.๖% ZC อัตรา ๓๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - อิมิดาโคลพริด ๗๐% WG อัตรา ๕ กรัม + ไซเพอร์เมทริน ๓๕% EC อัตรา ๓๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - โพรฟีโนฟอส ๕๐% EC อัตรา ๖๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - อะซีทามิพริด ๒.๘๕% EC อัตรา ๒๐ กรัมต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - อะบาเมกติน ๑.๘% EC อัตรา ๔๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
- โดยฉีดพ่นทุก ๓ - ๕ วัน จนกว่าการระบาดลดลง

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดนนทบุรี

ข่าวเตือนภัยศัตรูพืช เดือนมิถุนายน ๒๕๖๔
“เพลี้ยไฟมะละกอ (Papaya thrips)”

ศัตรูพืช เพลี้ยไฟ

พืชที่เกิดผลกระทบ : มะละกอ พริก

ลักษณะการทำลาย ตัวอ่อนและตัวเต็มวัยของเพลี้ยไฟ สามารถเข้าทำลายพืชได้ทุกระยะการเจริญเติบโต ดูดกินน้ำเลี้ยงที่ยอดอ่อน ใบอ่อน ผล และดอก ทำให้ใบและผลบิดเบี้ยวไม่เจริญเติบโต หากระบาดรุนแรงยอดจะแห้ง และดอกร่วง

เกษตรกรสามารถป้องกันการเกิดเพลี้ยไฟมะละกอ ดังนี้

- ✓ สำรวจเพลี้ยไฟบริเวณใต้ใบหรือส่วนอ่อนๆของพืช เช่น ตาดอก ดอก และใบ
- ✓ ให้น้ำพืชสม่ำเสมอ บำรุงต้นให้แข็งแรงในช่วงอากาศแห้งแล้ง

เกษตรกรสามารถป้องกันการเกิดเพลี้ยไฟมะละกอ ดังนี้

- ✓ ใช้สารเคมีกำจัดแมลงป้องกันเพลี้ยไฟ ได้แก่
 - สไปนีโทแรม ๑๒% SC อัตรา ๓๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - ไซแอนทรานิลิโพรล ๑๐% OD อัตรา ๔๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - คลอร์ฟินาเพอร์ ๑๐% SC อัตรา ๔๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - สไปโรมีซิเฟน ๒๔% SC อัตรา ๓๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - ฟิโพรนิล ๕% SC อัตรา ๔๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - อีมาเมกตินเบนโซเอต ๑.๙๒% EC อัตรา ๓๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - อิมิดาโคลพริด ๗๐% WG อัตรา ๑๐ กรัมต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
- โดยพ่นสารแบบหมุนเวียนตามกลุ่มกลไกการออกฤทธิ์ (IRAC group) โดยใช้รอบการหมุนเวียนทุก ๑๔ วัน พ่นเมื่อพบเพลี้ยไฟในระยะตัวอ่อนและตัวเต็มวัยระบาดมากกว่า ๕ ตัวต่อยอด

เพลี้ยไฟ

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดนนทบุรี

ข่าวเตือนภัยศัตรูพืช เดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ “โรคแอนแทรคโนสหรือโรคง่วงแห้ง”

ชื่อสาเหตุ เชื้อรา

Collectotrichum gloeosporioides (Penz. & Sacc.)
Colletotrichum capsici (Syd. & P.Syd) Butler & Bisley

พืชที่เกิดผลกระทบ พริก

ลักษณะการทำลาย

สปอร์ของราแพร่กระจายไปกับลม น้ำฝน หรือไปกับน้ำที่ใช้ในการเพาะปลูก อยู่ข้ามฤดูได้โดยติดอยู่เศษซากพืชหรือพืชอาศัยอื่นๆ โรคระบาดรุนแรง ในสภาพที่มีความชื้นสูง หรือฝนตก

พบอาการบนผลพริกที่เริ่มสุก หรือก่อนที่ผลพริกจะเปลี่ยนสี อาการเริ่มแรกเป็นจุด หรือแผลขำยุบตัวเล็กน้อย ต่อมาแผลใหญ่ลักษณะเป็นวงรีหรือวงกลม บริเวณแผลพบส่วนของเชื้อราเป็นตุ่มสีดำขนาดเล็กเรียงเป็นวงซ้อนกัน ในสภาพที่อากาศชื้นจะเห็นเมือกเยิ้มสีส้มอ่อน ซึ่งเป็นกลุ่มสปอร์ของเชื้อราสาเหตุโรคถ้าอาการรุนแรงจะทำให้ผลเน่า ผลพริกที่เป็นโรคนี้อาจจะโค้งงอบิดเบี้ยวลักษณะคล้ายกึ่งแห้ง และร่วงก่อนเก็บเกี่ยว

เกษตรกรสามารถป้องกันโรคแอนแทรคโนส ดังนี้

- ✓ ควรแช่เมล็ดพันธุ์ในน้ำอุ่นประมาณ ๕๐ องศาเซลเซียส นาน ๒๐-๒๕ นาที ก่อนเพาะ
- ✓ จัดระยะปลูกพริกให้เหมาะสม ไม่ปลูกชิดกันเกินไปและกำจัดวัชพืชในแปลงปลูก เพื่อไม่ให้แปลงปลูกมีความชื้นสูง ซึ่งเป็นสภาพที่เหมาะสมต่อการเกิดโรค
- ✓ หากพบว่ามีการระบาดของโรค พ่นด้วยสารป้องกันกำจัดโรคพืช ได้แก่
 - อะซอกซีสโตรบิน ๒๕% SC อัตรา ๑๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - แมนโคเซบ ๘๐% WP อัตรา ๔๐-๕๐ กรัมต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
 - โพรคลอราซ ๕๐% WP อัตรา ๒๐-๓๐ กรัมต่อน้ำ ๒๐ ลิตร พ่นทุก ๗-๑๐ วัน
- ✓ เมื่อพบผลพริกเป็นโรค ให้เก็บนำไปทำลายนอกแปลงปลูก เพื่อลดปริมาณเชื้อสาเหตุโรค
- ✓ ในพื้นที่ที่มีการระบาดของโรครุนแรงควรปลูกพืชชนิดอื่นหมุนเวียน เพื่อตัดวงจรของโรค

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดนนทบุรี

ข่าวเตือนภัยศัตรูพืช เดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ “โรคตายพรายกล้วย”

เชื้อรา *Fusarium oxysporum* f. sp. *Cubense*
Tropical race four (TR๔)

พืชที่เกิดผลกระทบ กล้วย

ลักษณะการทำลาย

พบเชื้อเข้าสู่รากและแพร่กระจายสู่ระบบท่อน้ำของพืชเป็นสาเหตุทำให้เกิดอาการเนื้อเยื่อตายเป็นสีน้ำตาลในท่อน้ำเลี้ยงของลำต้นกล้วย และลุกลามขึ้นสู่ก้านใบ อาการภายนอกทำให้โคนใบแก่ด้านนอกมีสีซีดเหลือง และผืนใบเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล โดยเริ่มจากขอบใบเข้าสู่กลางใบ และใบหักพับลงภายใน ๑-๒ สัปดาห์ ทำให้เห็นอาการใบเหลืองจากใบล่างขึ้นไป ต่อมาใบและกิ่งเริ่มเหี่ยว และร่วง เซลล์ตามขอบใบตาย และทำให้ต้นตายในที่สุด บางครั้งอาจจะพบอาการผลอาจเน่าและร่วง รากอาจจะเจริญออกทางด้านข้าง และเน่าภายหลัง

เกษตรกรสามารถป้องกันโรคตายพรายกล้วย ดังนี้

- ✓ ปรับสภาพดินไม่ให้เป็นกรดจัด โดยปูนขาวหรือโดโลไมท์
- ✓ รองกันหลุมด้วยเชื้อราไตรโคเดอร์มา ชนิดสดมาผสมกับปุ๋ยอินทรีย์ ใช้เชื้อสดผสมรำข้าวละเอียดและปุ๋ยอินทรีย์ (ปุ๋ยหมัก/ปุ๋ยคอกเก่า) ในอัตราส่วน ๑:๔:๑๐๐ โดยน้ำหนัก อัตรา ๑๐๐-๒๐๐ กรัมต่อหลุม
- ✓ ชูบหน่อพันธุ์กล้วยด้วยสารเคมี อีไทรโคอะโซล + คิวโนโตซีน ๖% + ๒๕% อีซี หรือ คาร์เบนดาซิม ๕๐% เอสซี หรือทีบูโคนาโซล ๔๓% เอสซี อัตรา ๓๐ มิลลิลิตรต่อหน้า ๒๐ ลิตร
- ✓ ไม่ควรเลือกหน่อกล้วยที่เป็นโรค หรือมาจากแหล่งที่โรคระบาดมาปลูก แปลงปลูกควรมีการระบายน้ำที่ดี
- ✓ ขุดต้นที่เป็นโรคเผาทำลายนอกแปลงปลูก แล้วโรยด้วยปูนขาวให้ทั่วบริเวณที่เป็นโรค และควรทำความสะอาดอุปกรณ์การเกษตรที่ใช้กับต้นที่เป็นโรคทุกครั้ง

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดนนทบุรี